

Hãy cho tôi thêm một ngày để sống trọn yêu thương

Giọng nói kỳ lạ vang lên giữa màn đêm tĩnh mịch khiến tôi choàng tỉnh giấc. Thì ra, là của một nàng tiên. Cuộc hội ngộ bất ngờ với nàng tiên bé nhỏ đã đặt lên vai tôi ba nhiệm vụ đặc biệt, và cũng từ đây, hành trình mới bắt đầu...

– Công chúa, hãy mau mau trở về!

Không rõ từ đâu, giọng nói kỳ lạ kia cứ vang vọng bên tai khiến tôi bừng tỉnh giấc. Đáng ghét, khó khăn lắm mới được gặp hoàng tử, còn chưa kịp được chàng cầm tay mà mình đã phải dậy rồi. Tôi vớ chiếc đồng hồ dạ quang, chà, mới 1 giờ sáng, vẫn còn sớm mà! Tôi chẳng buồn bận tâm xem giọng nói ban nãy là từ đâu, mà chỉ úp mặt vào gối hy vọng sẽ mơ tiếp giấc mơ ngọt ngào.

Nhưng vừa nhắm mắt thì giọng nói ấy lại vang lên:

– Công chúa, hãy mau mau trở về!

Tôi ngồi bật dậy, quyết tìm cho ra cái giọng nheo nhéo nào cứ quấy rầy khiến ‘bản cô nương’ không sao ngủ được. Tôi ngơ ngác nhìn quanh, căn phòng vẫn hoàn toàn tĩnh lặng như thể ngay cả đồ vật cũng chìm trong giấc ngủ. Tôi yên tâm nằm xuống, tin chắc rằng mình chỉ đang tưởng tượng mà thôi. Thì đúng mà, bình thường tôi vẫn hay tưởng tượng về chàng bạch mã hoàng tử giống như trên phim, còn mình là công chúa sánh đôi bên chàng, thế mới lãng mạn làm sao!

– Công chúa à, người đúng thật là công chúa mà, không phải tưởng tượng đâu.

Tôi dáo dác nhìn quanh, vẫn là giọng nói ban nãy. Tôi hậm hực tỏ vẻ khó chịu. Hừ! Người là ai thì ra mặt đi nào, đừng để bản cô nương phải nổi giận! Tôi vừa nghĩ vừa vung tay đấm vào không khí, trong đầu tưởng tượng mình như là nữ hiệp trong tiểu thuyết của Kim Dung.

Chợt một ánh sáng xanh trong trẻo như ngọc bích cứ thế bay qua bay lại. Ánh sáng xanh ấy lượn một vòng trên đầu tôi rồi dừng lại ngay trước mặt. Tôi mở to mắt ngạc nhiên. Ồ, thì ra là một phi thiên nhỏ xinh vừa bước ra từ truyện cổ tích. Phi thiên ấy chỉ cao độ một gang tay, gầy như trong suốt, toàn thân tỏa ra thứ hương thơm lạ kỳ, giống hương hoa mà không phải mùi hoa, một thứ hương khiến người ta tưởng như có thể nếm được cái vị thanh thoát nhẹ nhàng của nó.

Nàng tiên ấy không cần đôi cánh trên lưng mà vẫn có thể bay qua bay lại, dải lụa hồng quàng trên vai nàng cũng uyển chuyển dập dờn theo gió. Lúc đầu tôi ngơ ngẩn nhìn nàng, cảm giác mình như Alice bé bỏng vừa lạc vào xứ sở thần tiên. “Giấc mơ này cũng thú vị đấy chứ”, tôi vừa nghĩ vừa tủm tỉm cười.

– Đây không phải giấc mơ. Công chúa, mới xa nhau có vài ngày mà người đã quên em rồi sao? Em chính là Tiểu Ngọc đây mà!

“Ồ, bé con này đọc được suy nghĩ của mình”, tôi vừa nghĩ vừa nhìn Tiểu Ngọc có ý thăm dò. Tôi hỏi:

– Này bé con, à quên, này Tiểu Ngọc, bản cô nương có quen biết người sao? Vậy hãy nói rõ cho bản cô nương biết, ta và người quen biết nhau thế nào?

“Một ngày phương trời nghìn năm mặt đất. Đúng là cõi hồng trần khiến công chúa mê quá sâu rồi, thảo nào Thái Bạch Kim Tinh lại dặn mình phải kiên nhẫn”. Tiểu Ngọc lăm bắm một mình và đáp xuống vai tôi, rồi kể cho tôi toàn những chuyện nghe như trong thần thoại.

Nào là hội Diêu Trì, nào là nàng tiên út vì sơ ý làm rụng trái đào non mà bị đày xuống hạ giới, nào là trước khi chia tay công chúa đã hẹn phi thiên ngày ấy sẽ trở về... Câu chuyện quá bi thương mùi mẫn khiến tôi không muốn tin nhưng cũng phải tin. “Mà cho dù đây chỉ là giấc mơ đi nữa, thì cứ tin cũng chẳng hại gì. Dù sao thì vẫn là một giấc mơ đẹp!”, tôi tự nhủ.

– Công chúa, chỉ còn vài ngày nữa là đến kỳ hẹn rồi, nên em đến để đón người trở về.

– Nhưng ta cứ thế này mà rời đi, mà biến mất sao? Ta còn chưa kịp thăm mộ mẹ, còn chưa kịp...

– Xin công chúa cứ yên tâm, mọi sự đều có an bài cả. Khi duyên phận đã hết thì công chúa chỉ lo mà trở về, đừng nên luyến tiếc hồng trần làm chi.

Nói rồi Tiểu Ngọc phẩy cây đũa phép về phía tôi khiến tôi có cảm giác như được một luồng khí ấm áp bao quanh, rồi nàng lại vẫy tay một cái, tức thì một đám mây hồng từ đâu xuất hiện. Tiểu Ngọc nhảy lên mây rồi ra sức kéo tôi lên. Tôi vẫn đứng ngẩn mặt ra không hiểu, trong khi nàng vẫn ra sức kéo mà tôi không thể nhúc nhích chút nào.

– Ai da, không được rồi! Công chúa, sao người nặng thế? Đáng lẽ giờ này người phải nhẹ bằng mới có thể cùng em cưỡi mây được chứ!

Tiểu Ngọc nhảy ra khỏi đám mây rồi bay lượn quanh tôi một vòng, ánh mắt ra chiều suy nghĩ lắm. Cuối cùng, nàng chỉ cây đũa phép về phía ngực tôi rồi lôi ra một cái túi không rõ bằng chất liệu gì, chỉ biết nó mờ mờ ảo ảo như sương mù, lại có hình trái tim màu hồng nhạt. Tiểu Ngọc nhìn vào trong túi rồi bật khóc:

– Công chúa, người đã nói là sẽ chỉ dạo chơi trần thế một chuyến rồi sẽ về, vậy mà người lại sơ ý để bụi trần bám đầy trong tâm thế này, bảo sao thân thể lại nặng nề đến thế! Thảo nào Thái Bạch Kim Tinh dặn em là phải giúp công

chúa “dọn dẹp”, em cứ tưởng lão ông ấy chỉ nói đùa, ai dè là thật. Công chúa à, người phải tẩy hết bụi bẩn mới có thể trở về, bằng không sẽ mãi mãi bị chôn vùi trong cõi hồng trần cuộn cuộn này.

Nói rồi, Tiểu Ngọc lấy từ trong túi ra một ngọn lửa màu đỏ, một thứ bột nhão dính dính màu tím, và một thanh kiếm sắc nhọn màu vàng.

– Công chúa, người nhìn xem, ngọn lửa hùng hực này chính là tâm oán hận, thứ bột nhão kia chính là tâm đố kỵ, còn lưỡi kiếm này là tâm tranh đấu.

Thần Tiên liệu có thể mang theo thứ tâm như bản như vậy mà thăng thiên không? Những thứ này cứ chất đầy trong tim, nếu không trừ bỏ ắt sẽ không thể quay về trời.

Tôi bỗng ngẩn tò te, đúng là không thể giấu phi thiên điều gì ngay cả đó là bí mật thầm kín nhất. Bấy lâu nay tôi vẫn oán hận dì Lan, không thể ưa được cu Ben – vốn là cậu em trai cùng cha khác mẹ, và đặc biệt là lúc nào cũng gay gắt xung đột với bố. Tôi ngồi phịch xuống giường, tựa cằm vào hai lòng bàn tay rồi trề môi phụng phịu. Tiểu Ngọc nhìn tôi bằng ánh mắt sâu thẳm, dường như đã đọc hết nỗi băn khoăn trong tôi rồi.

– Ý người là ta phải yêu dì Lan như yêu mẹ mình, thương cu Ben như thương em mình, và trở lại ngoan ngoãn vâng lời bố như một đứa con nít thúi tai chứ gì? Hừ, còn lâu nhé!

Tôi chỉ tỏ ra ương ngạnh vậy thôi, chứ trong tâm vẫn biết rằng nếu mình đúng là công chúa thật, và nếu chỉ cần bỏ được ba thói xấu ấy là có thể làm tiên nữ trên trời thì còn lý do gì mà không buông bỏ? Nhưng tính tôi là vậy, từ nhỏ đã được cưng nựng, nếu không tỏ ra kiêu kỳ một chút thì... không thể chịu được.

Tiểu Ngọc có lẽ đã nhìn thấu tâm tư của tôi, nhưng cũng kiên nhẫn ngồi giảng giải một thôi một hồi. Cuối cùng, nàng nháy mắt với tôi và phân định một câu:

– Công chúa à, người cứ đòi phải có lý do thì mới yêu thương người khác, nhưng “ngộ trước thấy sau”, không cần biết nhân duyên đằng sau đó là gì, chỉ cần người buông bỏ tâm thôi. Tóm lại, người muốn trở về với thân phận cao quý của mình, hay tiếp tục làm người phạm trong chốn ô trọc này? Mà...

“Mà có làm người phạm thì cũng phải làm một người phạm đức hạnh và cao thượng chứ gì?”, tôi lẩm nhẩm, tin rằng mình đoán được điều phi thiên định nói.

Và kể từ giờ phút ấy, nhiệm vụ đặt trên vai tôi mới thật khó khăn làm sao: Phải buông bỏ tất cả những oán hờn, tật đố, và tranh đấu trong tâm.

Buông bỏ tâm đồ kỵ

Mặt Trời hừng sáng. Ngày mới đã đến rồi. Tôi nói với Tiểu Ngọc rằng hôm nay tôi nhất định sẽ buông bỏ bằng được tâm đồ kỵ với em trai mình. Vì dù sao đó cũng là đứa em ruột thịt. Yêu thương cu Ben còn dễ dàng hơn nhiều so với yêu thương dì Lan và bố.

Hồi mẹ mất được hơn một năm, bố cưới dì Lan và sang năm sau thì sinh cu Ben. Năm nay Ben đã 4 tuổi rồi, nhưng bố và dì Lan không có ý định sinh thêm, thành ra tôi chỉ có mỗi cu cậu để mà lên mặt làm chị. Ben có nét mặt giống bố, lại rụt rè và nhút nhát như dì Lan. Nhưng có lẽ cái rụt rè và nhút nhát ấy không phải do di truyền từ dì, mà là vì tôi hay mắng mỏ Ben quá, thành ra nó lúc nào cũng bẽn lễn, làm gì cũng nhẹ nhàng như thể sợ bị chị mắng vậy.

Tôi ngồi trầm ngâm, ừ nhỉ, cu cậu đâu có tội tình gì, mà lúc nào cũng bị mình chèn ép thế nhỉ? Ben rất ngoan mà, lại còn bé bỏng nữa. Đáng lẽ tôi phải yêu thương em rất nhiều mới phải, chỉ hiềm nổi... Ben là con dì Lan. Tôi ghen tức vì em là con trai, là đích tôn của dòng họ, tôi ghen tức vì cô dì chú bác ai cũng khen em là “quý tử”, lại càng ghen tức hơn vì từ khi có em bố không còn quan tâm đến tôi như trước.

Tôi mừng tượng lại những hình ảnh trước đây, chỉ vì sự ích kỷ cá nhân mà tôi vẫn hay chành chọe với Ben, hễ cu cậu đụng vào thứ gì đó của mình là tôi la hét om sòm, rồi thì nhìn thấy bố cương nựng Ben là tôi lại lặng lẽ bỏ về phòng... Ôi, sao tôi của ngày hôm qua lại nhỏ nhen hẹp hòi thế nhỉ? Bất giác, tôi thấy xấu hổ về mình. Cái tâm đồ kỵ này quả đã khiến con người ta trở nên xấu xí, lúc nào cũng mang cái mặt nhăn nhó cáu kỉnh như thế thì làm sao xinh đẹp được đây?

Tôi bước sang phòng Ben, phòng của hai chị em chỉ cách nhau có một bước chân. Cu Ben vẫn ngủ ngon lành, tóc mây mềm trên trán, hai má phình phính ửng hồng như trái đào tơ, gương mặt yên bình như thể đã quên chuyện bị chị tát vào mông hôm trước. Ben à, tha lỗi cho chị nhé! Tôi cúi xuống khẽ hôn lên vầng trán thơ ngây ấy. Giờ thì em không còn “khó coi” và “hay mè nheo” như tôi thấy lúc trước nữa, mà đáng yêu như một thiên thần.

Tiểu Ngọc này giờ vẫn ngồi trên vai tôi, lúc này bất giác reo lên:

– Công chúa nhìn xem, cái chất hồ dinh dính tim tím ấy đã vơi đi một nửa rồi này! Nếu người có thể tu chỉnh bản thân, đảm bảo là chỉ trong vài ngày nó sẽ tan biến hết.

Buông bỏ tâm oán hận

Đến lúc này nhiệm vụ mới thực sự khó khăn: Tôi phải buông bỏ tâm oán hận với dì Lan.

Dẫu nằm mơ tôi cũng không thể nghĩ rằng có một ngày mình sẽ hòa hợp với dì Lan. Tôi không bao giờ chấp nhận cho dì làm vợ của bố, mặc dù dì chưa một lần nặng lời với tôi. Nhưng có điều... dì từng là bạn thân của mẹ. Hồi còn sống, mẹ vẫn thường dẫn tôi đến nhà dì chơi. Lúc ấy dì vẫn còn độc thân, mẹ cũng kể rằng dì tình nguyện sẽ ở vậy cả đời, không bao giờ nghĩ đến chuyện chồng con. Thế mà mẹ vừa mới mất hơn một năm, dì đã nghiêm nhiên thay thế vị trí của mẹ. Trong mắt đứa trẻ mới lớp 6 là tôi khi ấy, đó là sự phản bội mà tôi không bao giờ chấp nhận được, không bao giờ...

Mọi người khen dì dịu dàng, nhưng với tôi đó là sự giả hoạt. Mọi người nói dì lo lắng chăm chút cho gia đình, còn với tôi đó là sự giả tạo. Vì lòng oán hận mà tôi kiên quyết không gọi dì là “mẹ”. Tôi trở nên phản kháng, ương ngạnh, bướng bỉnh, và sẵn sàng nói ra những lời đao kiếm, đến mức không ít lần dì lặng lẽ quay mặt đi mà khóc.

Bây giờ muốn tôi phải yêu dì? Thật chẳng dễ chút nào!

Nhưng động lực trở về quá mạnh mẽ, khiến tôi không còn muốn tiếp tục nuôi dưỡng lòng thù hận kia nữa. Chỉ có điều là, tôi vẫn chưa thể làm chủ bản thân mình, vẫn muốn gây khó dễ đến khi dì phát khóc thì mới thấy hả lòng.

– Công chúa, người còn chần chừ đến khi nào nữa? Kỳ hạn quay về rất gấp gáp rồi, nếu không mau chóng buông bỏ oán hận, em e là chẳng kịp nữa rồi. Tiểu Ngọc bày cho tôi một cách, đó là ngồi tĩnh tọa tập trung niệm lực mà tiêu trừ cái tâm oán hận trong lòng. Như lời nàng nói, oán hận cũng là một thứ vật chất, nó chẳng qua chỉ là ngọn lửa đang cháy bùng bùng thiêu đốt tâm can. Chỉ cần tôi dùng ý chí giữ tâm bình khí hòa, thì nhất định ngọn lửa ấy sẽ bị dập tắt.

Tôi ngồi trong phòng, cố gắng xua tan những lời trách móc, những ý nghĩ hận thù, những cảm giác khó chịu đang thao túng trong đầu. À, thì ra chúng muốn tôi căm ghét dì Lan, chúng muốn tôi gán tội cho bất cứ đặc điểm nào của dì... Lần đầu tiên, tôi nhận ra rằng những ý nghĩ ấy, cảm giác ấy hoàn toàn không phải là bản thân mình, mà là cái thứ vật chất xấu xí kia đang xúi giục mình ghét bỏ một ai đó.

Và sau rất nhiều ngày vật lộn với những đợt sóng cuộn cuộn trong tâm, cuối cùng tôi đã thắng. Tôi không nhận ra điều ấy cho đến khi Tiểu Ngọc reo lên sung sướng:

– Thật là kỳ tích! Công chúa hãy nhìn xem, ngọn lửa đã hoàn toàn biến mất rồi này!

Mấy ngày qua, có lẽ dì Lan cũng nhận ra sự chuyển biến của tôi, mặc dù dì không thể nhìn thấy phi thiên và cũng chẳng biết được câu chuyện giữa hai chúng tôi. Nhưng rõ ràng là, tôi không còn phách lối và tỏ ra lạnh lùng như trước. Giờ thì tôi chủ động xuống bếp giúp dì nấu cơm, ăn xong lại chủ động dọn dẹp. Tôi cũng không quên chào hỏi dì lễ phép mỗi lần đi học về. Lúc này đứng cạnh dì tôi đã không còn thấy xáo động trong lòng, mà hoàn toàn là một cảm giác tĩnh tại bình yên.

Buông bỏ tâm tranh đấu

Nếu là trước kia, tôi rất hay tranh luận và đấu khẩu với bố. Nhưng kể từ khi buông bỏ oán hận và đổ ky, tính cách tôi bỗng trở nên hiền hòa và nhã nhặn hơn xưa. Bây giờ, tôi sẽ chẳng thể thốt ra được những lời ương bướng, những câu phách lối. Mà lỡ có nghe cu Ben nhắc lại những câu cửa miệng của tôi ngày trước, tôi sẽ thấy ngượng ngùng.

Thật đúng như lời Tiểu Ngọc nói: Tâm oán hận sẽ sinh ra tranh đấu, buông bỏ tâm oán hận thì tự nhiên tâm tranh đấu cũng bị tiêu trừ.

Nhưng nhìn vào trong túi, tôi vẫn thấy thanh kiếm sắc nhọn kia, mặc dù lúc này nó đã thu nhỏ lại chỉ bằng một hạt gạo. Thật kỳ lạ, tôi không còn tranh đấu trên bề mặt, vậy thì cái tâm kia còn lẫn khuất ở chỗ nào trong tim?

Tiểu Ngọc từng dặn rằng việc bỏ tâm là tôi phải tự mình thực hiện, bất cứ ai cũng chẳng thể thay tôi làm việc ấy. Nhưng lần này tôi cảm giác mình bất lực, đành phải nhờ phi thiên chỉ giáo.

Tiểu Ngọc hơi mỉm cười, như thể nàng ấy cất giữ bí mật mà tôi không được biết. Có lẽ nàng nhìn thấy quyết tâm của tôi, không phải chỉ vì để được “về trời”, mà là khát khao mạnh mẽ muốn được hoàn thiện mình, muốn rũ bỏ mọi tâm phàm để trở về thuần khiết và trong sáng như thuở ban sơ. Phi thiên bé nhỏ bèn vẩy cây đũa phép, tức thì một làn khói hồng phảng phất hiện ra trước mặt, nhìn vào trong tôi thấy một cảnh tượng xưa nay chưa từng thấy:

Tôi thấy khung cảnh làng quê thanh bình của hơn 20 năm trước. Giữa sân trường là ba người bạn trẻ, tuổi chừng mười lăm, mười sáu. Chàng trai mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nước biển và đeo cặp kính cận kia là bố. Chà, bố còn trẻ mà trông ‘bác học’ quá, chẳng trách bố lại được chọn làm lớp trưởng. Còn cô bạn cắt tóc ngắn kia là mẹ, trông rất giống tôi bây giờ, có điều trông mẹ nhí nhảnh hơn, nụ cười tươi tắn hơn, và ánh mắt sắc sảo hơn tôi nhiều. Tôi nhìn sang bên cạnh, chẳng phải cô bạn tết tóc hai bên kia chính là dì Lan

sao? Ôi, hồi trẻ dì xinh đẹp quá, nước da trắng hồng, thế mà suýt chút nữa đã ở vạ độc thân cả đời, chẳng phải là phí hoài lắm sao?

Chỉ nhìn thoáng qua, tôi đã thấy rõ tính cách của ba người bạn này: Bố rất nghiêm túc, lại có vẻ hiền lành. Mẹ thì thông minh vui tính. Còn dì Lan thì quả thật là hiền thực dịu dàng, trên đời khó ai sánh bì. Cả ba là nhóm bạn thân gắn bó với nhau.

Làn khói bồng mờ dần, một cảnh tượng khác xuất hiện. Lúc này bố và mẹ cùng vào sự phạm, hai người yêu nhau. Còn dì Lan không đỗ đại học, nhưng tình bạn của cả ba không vì thế mà thay đổi. Dì yêu bố, đơn phương và lặng lẽ, mặc dù không bao giờ dì thể hiện ra. Bố không biết tình cảm của dì, nhưng mẹ thì hiểu rõ điều ấy. Vì lẽ đó mà sau khi bố mẹ kết hôn, dì không thể yêu ai khác nên đành ở vậy gìn giữ mối tình đầu của mình.

Làn khói hồng lại mờ dần... Tôi thấy mẹ nằm trên giường bệnh, lúc ấy tôi mới học lớp 5, còn quá nhỏ để hiểu được nỗi lòng của cả bố và mẹ. Trong phòng không có ai khác ngoài mẹ và dì Lan. Mẹ nắm tay dì, tâm sự rằng mẹ luôn day dứt vì đã khiến dì lỡ dở cả một đời. Nhưng mẹ sẽ không thể yên lòng để lại cảnh gà trống nuôi con, vậy xin dì hãy thay mẹ chăm sóc bố và tôi, đồng thời giúp mẹ làm tròn bổn phận, sinh cho bố đứa con nối dõi tông đường.

Xem đến cảnh này tôi òa khóc. Nghĩ đến mẹ, nghĩ đến bố, đến dì Lan và em Ben bé bỏng, tôi không khỏi thầm trách bản thân mình. Ôi, giá như, giá như tôi biết câu chuyện này sớm hơn, chẳng phải sẽ không còn những gì nào là đổ kỵ, nào là oán hận, nào là tranh đấu nữa hay sao?

Tôi liếc nhìn phi thiên bé nhỏ của mình, tỏ ý trách móc, vì sao đến giờ này mới chịu cho bản cô nương biết? Thật đúng là đáng ghét quá đi!

Tiểu Ngọc bật cười lớn tiếng:

– Công chúa, ý nghĩ vừa rồi của công chúa chính là dấu vết của cái tâm tranh đấu còn sót lại đó! Chẳng phải người vẫn muốn biết tâm tranh đấu còn lẫn khuất ở chỗ nào trong tim hay sao? Chính là những ý nghĩ trách móc thoáng qua mà người không để ý đó thôi!

Tiểu Ngọc nói tiếp, trả lời cho câu hỏi trong tâm của tôi:

– Chẳng phải em đã nói rằng “ngộ trước thấy sau” là gì? Nếu ngay từ đầu để người biết chuyện này, thì việc buông bỏ tâm quá dễ dàng rồi, còn đâu gọi là công quả nữa? Giống như học sinh được thầy cho trước đáp án thì sẽ chẳng cần phải vắt óc suy nghĩ tìm tòi cách giải nữa, khi đó điểm số phỏng còn giá trị gì?

Tôi bật cười:

– Bé con mới ở cùng ta dăm bữa nửa tháng mà giờ đã lý sự ra phết rồi đấy nhỉ! Đúng là ta đã sai rồi...

Tôi thành khẩn cúi đầu cảm ơn phi thiên bé nhỏ. Lần đầu tiên trong đời tôi nhận ra rằng cúi đầu trước một người không khiến mình thấp bé, mà lại cao lớn hơn vạn lần.

Tự dưng tôi thấy trong lòng vui vui, bất giác lại cúi đầu trước phi thiên thêm một lần nữa. Khi không còn ôm giữ oán hận, đố kỵ hay tranh đấu... thì trong tâm thật nhẹ nhàng thản đãng, khoáng đạt bao la. Tôi cũng nhận ra rằng, xung quanh mình chẳng có ai “xấu xí”, mà hết thấy những điểm khó ưa của người khác đều do cái tâm xấu xí của mình mà ra.

Tôi lại nhìn xuống, ồ, không phải mình đang ngồi trên giường, mà là đang ngự trên đám mây màu hồng bông bênh giữa căn phòng. Không ngờ cái cảm giác cười mây này lại kỳ diệu đến thế. Tôi giật mình hiểu rằng mình sắp sửa phải rời xa nơi này, xa những người mà tôi vừa mới nhận ra yêu thương tuyệt diệu như thế nào.

“Tiểu Ngọc à, nếu có thể, hãy cho ta thêm một ngày để sống trọn bằng yêu thương, có được không?”.

Bài viết: "Hãy cho tôi thêm một ngày để sống trọn yêu thương"

Tâm Minh